

ikke noget Forslag om en Indkomstskat, som dog maatte være den, hvorigjennem de forelbede og mindre heldige Statter skulde reguleres. Naar jeg altsaa tager Hensyn til baade den almindelige Politikk, som denne Regjering fører, og som den aabenbarer paa mange forskjellige Maader, og dernæst til Bestaendigheden af det Budget, den har forelagt os, der ikke i nogen Maade afviger fra, hvad den hidtil har pleiet at forelægge, saa er det min Overbevisning, at det vil være til Landets Gavn, om der indtræder en Forandring i Regjeringens Førelse i begge Retninger, og af disse Grunde er det, at jeg slutter mig til dem, der stemme imod denne Sags videre Fremme, saaledes som Sagen nu staar. Jeg kunde for mit Vedkommende ogsaa have været med til at lade den gaa videre og deltage i Forhandlingen. Men der er jo ikke fra Regjeringens Side gjort blot nogen Antydning af, at den skulde en Fortsættelse af Forhandlingen med Thinget om denne Sag, Regjeringen har jo ikke antydning, at den kunde være villig til at gjøre Forandringer med Hensyn til Budgettet, som gik i en mere folkelig Retning. Altsaa finder jeg, at der ikke nu i Diebliffet er Andet at gjøre med nogen praktisk Nytte end at slutte sig til dem, der ville negte Sagens videre Fremme srag.

Sable: Det er vistnok fuldkommen rigtigt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) mente, at her ikke saa meget forelaa et Spørgsmaal om Ministeriet og Ikke-Ministeriet, men derimod et vigtigt Spørgsmaal om Opfattelsen af Grundlovens Bestemmelser, og jeg glædede mig særdeles over den Tone, hvori det ærede Medlems Foredrag var holdt, thi det virkede i det Mindste overfor mig som vidende hen i en saadan gavnlig Retning, at komme ind paa, at vi kunde komme til at drøfte det Spørgsmaal, der nu foreligger. Jeg antager det for at være aldeles nødvendigt paa det Trin, hvorpaa vi nu ere, at vi komme til den rette Fortsættelse af den Grundlov, som vi Alle staa paa. Det ærede Medlem har selv bidraget til, at dette bliver nødvendigt; thi han har siddet længe i Ministeriet og kunde altsaa have bidraget til, at vi havde faaet det Spørgsmaal løst, der indeholdes i den paagældende Paragraf af Grundloven, hvorved det kunde være blevet nødvendigt at komme ind paa en saadan Fortolkning som den, han fremsatte. Der staar jo nemlig i vor Grundlov, at der skal gives en Ministeransvarligheds-Lov. Det er nu imidlertid ikke nok, at det ærede Medlem taler om § 12 og § 13 i Grundloven; thi der er andre Paragrafer i Grundloven, som det her kommer an paa, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, der hender Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsforsamling, vil vide, at netop Statsmyndighedernes rette Røgevægt overfor hinanden gjør, at der maa tages Hensyn til andre

Bestemmelser i Grundloven. Det ærede Medlem sagde saaledes, at der er tillagt Kongen en uindskrænket Oppløsningsret. Hvis Kongen havde en uindskrænket Oppløsningsret, og der tillige i Grundloven var lagt denne nyere Opfindelse med provisoriske Finantslove, saa vare vi komne ind i Gnevældens igjen. Men Sagen er den, at der staar andre Bestemmelser i Grundloven, og den Forsamling, som her sidder, har som Modvægt en uindskrænket Forkastelsesret overfor ethvert Forslag, ogsaa overfor ethvert Forslag, der kommer fra Regjeringen. Det er denne Forkastelsesret, der skal opveie den anden Ret; de skulle veies mod hinanden. Jeg vil nu for Øvrigt bestrebe mig for ikke at komme ind paa en Tone, som jeg saa let kommer ind paa, fordi jeg ikke har en stærk Nøst, men maa ligesom Vedkommende, der staa paa Søndagstalerstole, tale høit for at blive hørt. Jeg skal da begynde med at gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at foruden Paragrafer er der ogsaa Ufsnit i Grundloven, og disse Ufsnit i Grundloven betyde vist Noget. I det første Ufsnit, der indeholder 3 Paragrafer, tales der først om alle Statsmyndigheder i Almindelighed. Saa kommer der et andet Ufsnit, der taler om Kongen og Kongehuset som Personer. Men nu kommer hele det 3die Ufsnit, der kun taler om Kongen som den, der fører Regjeringen ved ansvarlige Ministre. Dette ville de kunne se i § 11, der begynder dette nye Ufsnit; hvorfor skulde disse Ting være adskilte, naar der ikke var nogen Mening deri? Der ligger den Betydning deri, at i det Diebliff, man her kommer til at tale om Kongen, gaa vi ganske ind paa den Betragtningssmaade, som det ærede Medlem har givet, at vi ganske rolig kunne tale om Kongemagten her, og virkelig ere nødt til at tale om den ved denne Heilighed. Det Ufsnit, der aabnes med § 11, begynder saaledes: „Kongen har med de i denne Grundlov fastsatte Indskrænkninger“ — lader os lægge Mærke til alle Ordene — „den højeste Myndighed over alle Rigets Anliggender“ — Hvis vi nu her standsede med Op læsningen, saa det lidt underligt ud; men saa kommer: „og udøver den gjensidig sine Ministre“. Saa hedder det i næste Paragraf: „Kongen er ansvarlig; hans Person er hellig og ukraeftelig. Ministrene ere ansvarlige for Regjeringens Førelse; deres Ansvarlighed bestemmes nærmere ved Lov.“ Naar vi nu tage det Tilfælde, der her foreligger, saa vil jeg sige: — jeg kan her tale aldeles upersonlig, i Sædelighed naar jeg taler overfor den ærede Rigsdagsmand — Kongemagten havde det virkelig ikke i sin Magt at forhindre det ærede Medlem, som nu sidder her, fra at udtræde af Ministeriet. Han er udtraadt af Ministeriet, og Kongemagten har ikke kunnet forhindre det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds fra at udtræde, da han vilde træde ud. Og naar jeg nu